

DEFENSIV OG KONSTRUKTIV FÆNGSELSSIKKERHED

AF HANS JØRGEN ENGBØ

I. FÆNGSLERNES SIKKERHEDSOPGAVER

Fængslernes sikkerhedsopgaver går ud på ved forebyggende arbejde og akut indgriben at forhindre, at indsatte

- undtager sig frihedsberøvelsen ved at undvige eller udeblive fra udgang,
- begår kriminalitet under frihedsberøvelsen
- begår brud på fængslets ordensregler, og
- begår selvmord eller selvbeskadigelse.

Denne brede definition omfatter også opgaver, som traditionelt går under betegnelsen "ordensopgaver".

De følgende betragtninger om fængselssikkerhed afgrænses til kun at vedrøre sikkerhed mod undvigelse (herunder undvigelse fra åbent fængsel, som i statistisk sammenhæng kaldes "bortgang"). I alt væsentligt gælder de samme betragtninger dog principielt også de øvrige nævnte forhold.

At forhindre undvigelse kan navnlig ske ved

- at minimere de indsattes *motivation* til at undvige,
- at true med ubehagelige *sanktioner/konsekvenser*, eller
- at *vanskeliggøre* undvigelse.

Når der står "vanskeliggøre" og ikke "umuliggøre" undvigelse, skyldes det, at undvigelse aldrig kan forhindres med fuld garanti. Jo mere undvigelse vanskeliggøres, des mere udvikles metoderne og midlerne. Det vil altid kunne lykkes at undvige med tilstrækkelig massiv brug af fantasi og ressourcer.

I 1962 undveg tre indsatte efter mere end et års forberedelser fra det berygtede californiske fængsel Alcatraz, der med sin beliggenhed på en lille klippeø i et hajfyldt farvand ellers var betegnet som garanteret flugtsikkert. Fra England kan nævnes to indsattes opsigtsvækkende undvigelse i 1987 fra HM Prison, Gartree, ved hjælp af en helikopter. I Danmark huskes den spektakulære undvigelse i 1995, da en entreprenørmaskine ("gummiged") brød igennem ringmuren ved Statsfængslet i Vridsløselille, så tretten indsatte kunne flygte. Mere atypisk, men dog ikke mindre illustrativ i denne principielle sammenhæng, er danske modstandsfolks masseundvigelse fra Gestapos særdeles velbevogtede fængsel i Shell-huset i København i 1945. Denne undvigelse blev som bekendt muliggjort ved bombning af fængslet fra luften.

II. SIKKERHEDSSTRATEGIERNE

A. *Defensiv sikkerhedsstrategi*

Når man taler om fængslernes sikkerhedsopgave, anskues opgaven normalt ud fra en defensiv sikkerhedsstrategi, som går ud på at opstille forskellige typer af værn for at forebygge og hindre undvigelse, herunder trusler om disciplinære sanktioner mv.

Den defensive strategi har rod i den kendsgerning, at der altid vil være mennesker, som vil forsøge at undvige – eller i det mindste gøre sig overvejelser herom. Det er et uudværligt led i driften af et fængselsvæsen at råde over bl.a. lukkede fængsler med effektive værn, der dels kan få nogle til på forhånd at opgive tanken om at gennemføre en undvigelse, dels kan forhindre, at iværksatte undvigelsesforsøg lykkes.

Der er visse grænser for, hvor effektive værn, der skal/kan etableres mod undvigelse. Som nævnt ovenfor, kan man aldrig gardere sig fuldt ud, og i erkendelse heraf gælder det om at undgå en så effektiv sikring, at de undvigelsesmetoder, der bliver nødvendige, *i sig selv* rummer risici, der klart overgår risikoen ved en undvigelse. Hvis undvigelse kun er mulig ved nedskydning eller gidseltagning af fængselspersonale eller tilfældige mennesker (flypassagerer, skolebørn, etc.), er det nok værd at overveje, om den reelle samfundsmæssige risiko ved, at de(n) indsatte slipper ud, er så stor, at den er så høj en pris værd. Historien kender adskillige eksempler på terroristaktioner – også med tilfældige mennesker som tragiske ofre – der som eneste mål har haft frigivelse af frihedsberøvede personer. Men det er unægtelig svært at foretage en sådan afbalancering af forskellige risici. På det strategiske plan er det klart en politisk og ikke en fængselsfaglig opgave.

B. *Konstruktiv sikkerhedsstrategi*

Den konstruktive sikkerhedsstrategi går ud på at opbygge et afsoningsmiljø, der ikke i sig selv animerer til undvigelse, men tværtimod kan aflede eventuelle tanker herom. Tidligere var afsoningens indhold i væsentlig grad tilrettelagt ud fra pønale hensyn. Skrabede livsvilkår, en pauver dagligdag og adskillelsen fra familie og venner skulle være med til at markere opholdets karakter af straf. Det var forplejningen, tristessen og trivialiteten og ikke alene selve frihedsberøvelsen, som fangerne ønskede at flygte *fra*; eller også var det (samtidig) familien, man ønskede at flygte *til* i mangel på rimelige muligheder for udgang, besøg og brevveksling. I nutiden er de pønale hensyn alene rettet mod bevægelsesfriheden, ikke mod de daglige livsvilkår og principielt heller ikke mod kontakten med de nærstående.

Den konstruktive sikkerhedsstrategi tager udgangspunkt i følgende grundlæggende antagelser:

- Jo mere den indsatte accepterer den idømte straf som rimelig og retfærdig, des mindre er risikoen for undvigelse mv.
- Jo bedre den indsatte forstår og accepterer de enkelte principper og elementer i straffuldbyrdelsen, des mindre er risikoen for undvigelse mv.

- Jo større personlige og sociale skadevirkninger fængselsopholdet har for den indsatte (og hans nærmeste), des større er risikoen for undvigelse mv.
- Jo større ubehag og meningsløshed den indsatte føler ved fængselsopholdet, des større er risikoen for undvigelse mv.

Som en fællesnævner for de nævnte antagelser kan man uddrage bl.a. følgende elementære sikkerhedsforudsætning:

Jo stærkere den indsatte oplever fængselssystemet som sin *modstander*, des større er risikoen for ordensbrud, herunder undvigelse.

Man kan ganske vist hævde, at det fængselssystem, som med magt berører den indsatte friheden, nærmest pr. definition er hans modstander. Men en modstander kan godt optræde fair og ufjendsk. Hvis fængslet overholder spillereglerne, vil det ikke fremstå alene som en vogter af ufriheden, men også som en instans, der bestræber sig på at forsvare den indsattes menneskerettigheder, personlige integritet og normale livsvilkår under straffuldbyrdselsen.

Det skal for en ordens skyld understreges, at de opstillede antagelser vedrører *typiske* sammenhænge, der ikke kan forventes at optræde i hvert eneste konkrete tilfælde. Det skal også understreges, at adskillige andre faktorer end de nævnte spiller en rolle, bl.a. den enkeltes modenhed, psykiske habitus og karakteregenskaber.

III. SIKKERHEDSMIDLERNE

A. *Defensive midler*

Traditionelt har man sondret mellem

- *døde værn*, dvs. bygningsmæssige sikkerhedsmidler (ringmure, vinduesarmering, låsesystemer etc.) og tekniske/elektroniske sikkerhedsmidler (TV-overvågning, laserstråler, bevægelsealarmer etc.), og
- *levende værn*, dvs. opsynspersonalets påpasselighed, årvågenhed og konkrete sikkerhedsrutiner (optælling, visitation, armatureftersyn, ind- og udlåsningsrutiner etc.).

Arten og karakteren af de "døde værn" – også kaldet *statiske sikkerhedsmidler* – bestemmes navnlig af de til enhver tid rådende etiske og politiske normer i samfundet. At disse normer hele tiden ændrer sig, ser vi fx gennem løbende revisioner i retningslinier om brug af stave, håndjern, tåregas, skjolde, etc. Ikke-godkendte statiske sikkerhedsmidler er navnlig sådanne, som rummer stor risiko for skade eller lemlæstelse på personer, fx strømførende ledninger, miner og såkaldt NATO-pigtråd. (Montering af NATO-pigtråd på et lille, sårbart stykke af ringmuren ved Statsfængslet i Horsens, må indtil videre betragtes som en enkeltstående undtagelse, der bekræfter reglen). Der er i Retsplejelovens kap. 71 hjemmel til for politiet under bestemte betingelser at benytte skjulte mikrofoner og hemmelig telefonaflytning i efterforskningen i straffesager. Fængselspersonalet har ikke hjemmel til at benytte sådanne midler i sikkerhedsarbejdet under straffuldbyrdselsen;

Til de "levende værn" henregnes traditionelt kun arbejdsrutiner og anden adfærd, som særligt er indarbejdet med henblik på at tjene sikkerhedsmæssige formål. I de senere år har man med idéen om *dynamisk sikkerhed* udvidet den sikkerhedsmæssige forståelse af fængselspersonalets rolle, således at man kalkulerer med en række sikkerhedsmæssige sidegevinster ved personalets – også det civile personalets – deltagelse i aktiviteter, der primært handler om andet end sikkerhedstjeneste.

"Det er vigtigt at holde sig for øje, at sikkerhedsvirksomheden er flerstrengt, det vil sige, at den ikke alene beror på fysiske og tekniske midler af forskellig art (statisk sikkerhed) men også på personlig kontakt og overblik over, hvad der foregår i institutionerne (dynamisk sikkerhed)." (*Kriminalforsorgens principprogram*, 1993.)

Generelt må man antage, at fængselsfunktionærernes evner og praktiske muligheder for at løse sikkerhedsmæssige opgaver øges, når de inddrages i flere dele af fængselslivet, hvorved de

- får et bedre og mere nuanceret kendskab til de enkelte indsatte,
- får et bedre overblik over, hvad der foregår i fængslet, og dermed
- får mulighed for i højere grad at afdække sikkerhedsmæssige svagheder uden for afdelingslivet.

Fængslernes nye personalestruktur ("AUF-strukturen") må således ud fra idéen om dynamisk sikkerhed antages at kunne bidrage til en betydelig *kvalitativ* forbedring af den defensive sikkerhed i fængslerne, idet den netop går ud på at involvere opsynspersonalet aktivt i både beskæftigelses-, fritids- og sagsbehandlingsaktiviteter. De samlede defensive sikkerhedsressourcer beror ganske vist også på *antallet* af opsynsmedarbejdere, men AUF-strukturen må i sin fulde udmøntning antages at rumme så væsentlige dynamiske sikkerhedsforbedringer, at det samlede sikkerhedsberedskab må anses for styrket snarere end svækket, selv om de kvantitative personaleressourcer er reduceret. Hertil må yderligere lægges de *konstruktive* sikkerhedsfordele, som må antages at følge med en velgennemført strukturændring, jfr. nedenfor.

B. Konstruktive midler

Med udgangspunkt i de ovenfor i afsnit II, B, omtalte sikkerhedsmæssige forudsætninger kan man inddrage en række aktiviteter og andre afsoningskomponenter blandt de konstruktive sikkerhedsmidler. Det er vigtigt at understrege, at disse komponenter hver for sig har en egen selvstændig begrundelse. De er normalt ikke indført i fængslet *fordi* de har sikkerhedsmæssig betydning, men af andre grunde. Men medens man tidligere har ment, at flere af disse elementer ligefrem truede sikkerheden, har man nu indset, at de indirekte har en umiddelbar konstruktiv sikkerhedsfunktion, således at de traditionelle sikkerhedsmidler i virkeligheden kan ses placeret i andet geled som defensive garderinger.

“Det fornøftigste og mest effektive sikkerhedsmiddel er måske til syvende og sidst eksistensen af et positivt aktivitetsprogram for de indsatte, dvs. et program, der omfatter bl.a. arbejde, fritidsaktiviteter og uddannelse ... Man antager ofte sådanne aktiviteter for at rumme “sikkerhedsrisici”. Men rent faktisk er disse aktiviteter blevet vigtige sikkerhedsfaktorer i veldrevne institutioner af alle typer og er blevet det primære sikkerhedselement i mange institutioner som fx åbne fængsler ... Indsatte, der får god forplejning, behandles humant og er travlt optaget af nyttig beskæftigelse, velorganiserede og målrettede fritidsaktiviteter og selvudvikling søger sjældent tilflugt til uroligheder eller gør forsøg på at undvige. Det må understreges, at selv om man råder over nok så moderne bygninger, sikre hjælpemidler, effektive arbejdsrutiner og veluddannet personale, kan sikkerhed ikke opnås, hvis den kun er baseret på rutiner og procedurer, der udelukkende er vendt *imod* de indsatte. Hvis de indsatte er henvist til inaktivitet, moralsk forfald, ydmygelse og psykisk meningsløshed, vil trangen til at undvige eller sprænge disse snærende bånd blive så stærk, at sikkerhedsmæssige værn og rutiner før eller senere vil blive brudt.” (Oversat fra *A Manual of Correctional Standards*, udgivet af The American Correctional Association, New York 1954).

“Det må klart tilkendes gives offentligheden, at man i alt fald ikke løser problemerne om narkotika og vold ved enkle restriktive foranstaltninger – man må snarere forvente, at ulemperne ved sådanne forenkede foranstaltninger vil overstige fordelene. Det må således forudses, at løsninger på det restriktive plan vil medføre en fuldstændig ændring af de indsattes anstaltsvilkår, der også i de lukkede anstalter er resultatet af en lang udvikling, der har sit udspring i et fastholdt ønske om at menneskeliggøre anstaltstilværelsen mest muligt inden for de givne sikkerhedsmæssige vilkår.” (*Indstilling om foranstaltninger mod vold, indsmugling og handel med narkotiske stoffer m.v. i kriminalforsorgens lukkede anstalter*, afgivet i december 1979 af den af justitsministeriet den 22. december 1978 nedsatte arbejdsgruppe).

Den konstruktive sikkerhed opnås som nævnt navnlig indirekte via serviceydelser, der har som selvstændige mål at skabe *normalisering* i fængselstilværelsen. Det drejer sig bl.a. om følgende:

- *Udgang og besøg* er vigtige afsoningskomponenter i bestræbelserne på at afbøde frihedsberøvelsens værste skadevirkninger. Muligheder for kontakt med familien, løsning af akutte personlige problemer, uddannelse, arbejdsstræning mv. beror i meget væsentlig grad på udgangsinstituttet. Der er ingen tvivl om, at undvigelsesrisikoen reduceres væsentligt for indsatte, som har – eller har udsigt til – udgangstilladelse. Ganske vist rummer udgang en selvstændig sikkerhedsrisiko (bl.a. udeblivelse), men tager man alle fordelene i betragtning, bliver udeblivelsesproblemet af relativ mindre betydning.

Flere pønlologiske forskere (bl.a. Donald Clemmer i *The Prison Community*) har påvist, hvordan indsatte udsættes for *prisonisering*, dvs. tilegner sig de særlige subkulturelle normer, der har udviklet sig i fængselsamfundet. Jo længere tid, der

går, des dybere forankrer den indsatte sig i en særlig "fangekultur" – i visse tilfælde dog med en tendens til at nærme sig samfundets almindelige normer igen, når løsladelsen er i sigte (Stanton Wheelers såkaldte "U-kurve"). Når en sådan prisonisering kun findes i de nordiske lande i en noget modificeret form sammenlignet med forholdene i fx USA, er det nærliggende at antage, at det bl.a. skyldes udgangsinstituttet. Det må være svært at distancere sig afgørende fra samfundets almindelige normer og værdier, når man med regelmæssige mellemrum har tilladelse til at færdes ude i samfundet. Kriminalforsorgens *åbenhedsprincip* må derfor betragtes som et vigtigt (sikkerheds)våben i kampen mod prisoniseringen.

- Hensynsfuld/serviceorienteret *sagsbehandling*, herunder *social vejledning* og rådgivning, bidrager ikke blot til konkret problemløsning, men også til opnåelse af et rimeligt tillidsforhold mellem den indsatte og fængslet. Ikke mindst *åbenhed* i form af fuld aktindsigt og fyldige begrundelser er med til at opbygge en sådan tillid og til at modvirke frustrationer og mytedannelser og dermed spændinger og konflikter, som kunne bringe sikkerheden i fare.
- *Beskæftigelse* (ved arbejde og uddannelse) havde tidligere sin væsentligste begrundelse i "behandlingsmæssige" nyttesynspunkter, men ses i nutiden i første række som en engagerende og inspirerende aktivitet, der bidrager til at skabe struktur og rytme i dagligdagen både til glæde for de indsatte og til gavn for fængsels-sikkerheden.

"Sikkerhed og disciplin opretholdes bedst ad indirekte vej. Hvis den indsatte vågne timer er fyldt med aktivitet ved arbejde, undervisning, fritidssysler, samtaler og andet, vil der ikke være så meget tid til at spekulere over flugten." (Carl Aude: *Fra fængsel til frihed*, 5. udgave 1972).

"Arbejdsgruppen finder .., at det .. kan være et selvstændigt mål for beskæftigelsen at fremme trivsel og klimaet i den enkelte institution. - - - Set i relation til arbejdsgruppens kommissorium kan der henvises til, at undervisningen i en række tilfælde har kunnet engagere indsatte af den "voldelige type", som ellers kunne have givet anledning til problemer". (*Indstilling om foranstaltninger mod vold, indsmugling og handel mod narkotiske stoffer m.v. i kriminalforsorgens lukkede anstalter*; afgivet i december 1979 af den af justitsministeriet den 22. december 1978 nedsatte arbejdsgruppe).

"Beskæftigelsen ved arbejdsdriften er et mål i sig selv, idet den bidrager til, at afsoningen får et så problemfrit forløb for den indsatte som muligt. Den indsatte undgår kedsomhed, tiden går hurtigere for ham, såvel fysisk som psykisk holdes han i gang, når han beskæftiges på en meningsfuld måde. Beskæftigelsen er dermed også .. indirekte en vigtig faktor for opretholdelsen af sikkerhed og orden i anstalten." (Betænkning nr. 1058/1986 om *Arbejde, Uddannelse og Fritid*).

- *Fritidsaktiviteter* har tilsvarende som hovedformål at tilbyde indhold og engagement for de indsatte i fritiden, men herved opnås en vigtig sikkerhedsmæs-

sig sidegevinst, som vil kunne reducere tyngden i de traditionelle defensive sikkerhedsopgaver. Navnlig for indsatte med lange afsoningsforløb er det vigtigt, at trivialiteten og monotonien brydes for at undgå apati, depressioner, misbrug, prisonisering etc. med deraf følgende øget risiko for undvigelse, ulovligheder eller selvmord mv. Særlige idrætsprojekter, ekskursioner, sejlklubstogter, teaterprojekter, åbent hus-arrangementer, familiedage og andre ekstraordinære kultur- og oplysningsarrangementer har vist sig at være velegnede hertil.

- *Helseservice* er af stor betydning for de indsatte. Oplevelse af utilfredsstillende lægehjælp kan være en direkte årsag til undvigelse. Behandlingstilbud til misbrugere kan have afgørende indflydelse på den ordens- og sikkerhedsmæssige trussel fra disse indsattes side.
- *Kirkelig virksomhed*, herunder gudstjenester og sjælesorg, er med til at gøre dagligdagen tålelig for mange indsatte, ikke mindst blandt de langtidspådømte.

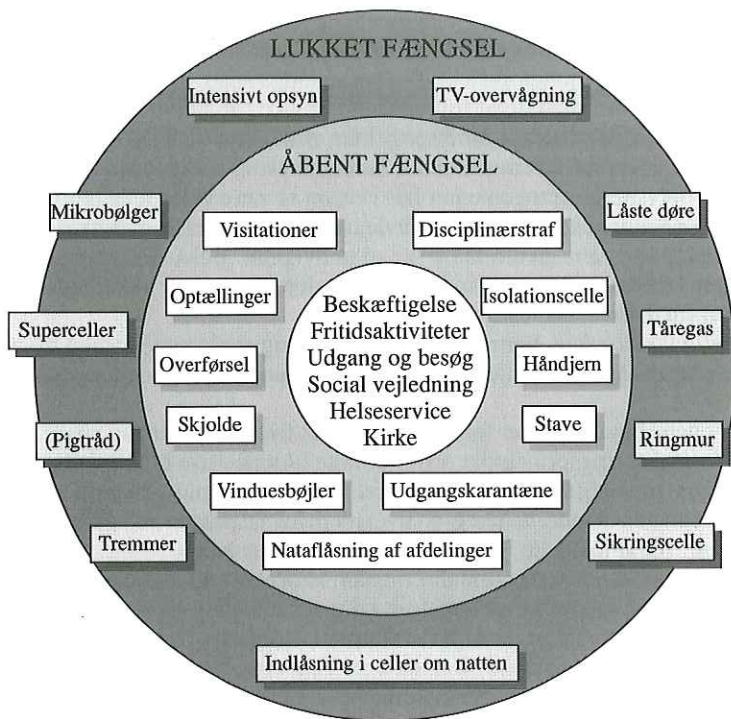
Der er naturligvis grænser for hvilke konstruktive tiltag, der kan anses for legitime. Normaliseringsprincippet opstiller ikke blot positive mål for tilværelsen i fængslerne, men afgrænser også negativt fængslernes muligheder. Det vil ikke være acceptabelt at indrette fængselslivet mere luksusræget end dansk "normaltilværelse" for at lokke de indsatte til at blive i fængslet.

Det ville også stride mod normaliseringsprincippet, hvis Kriminalforsorgen med det ene formål at modvirke undvigelser, kriminalitet og anden ordensforstyrrende adfærd uddelte metadon, ketogan, rohypnol og andre eftertragtede medicinpræparater i rigelige mængder. Der har også været forslag fremme om at udlevere heroin til narkomaner i fængsler og arresthuse, hvilket uden tvivl ville bidrage til at reducere problemerne med illegale stoffer og de deraf afledte ordensforseelser og kriminelle handlinger. Det kunne ganske vist være en interessant tanke, men en gennemførelse af forslaget vil først være en legitim løsning den dag, tildeling af heroin legaliseres i *hele* samfundet. (Forbudet mod udlevering af sterile sprøjter i fængslerne kan næppe tages som udtryk for en generel praksis, der tillader Kriminalforsorgen at føre sin egen sundhedspolitik i fængslerne – dirigeret delvis af sikkerhedsmæssige hensyn – frem for at følge officiel dansk sundhedspolitik.)

Sammenhængen mellem de enkelte led i fængselsikkerheden kan illustreres ved følgende figur (se næste side):

Kernen i sikkerhedsarbejdet – de centrale afsoningskomponenter i indercirklen – bør så vidt muligt kunne skabe en menneskevenlig normaltilværelse, der ikke i sig selv fører til tanker om undvigelse, men tværtimod kan gøre frihedsberøvelsen så tålelig, at lysten/trangen til at undvige træder i baggrunden. Den lysegrå cirkel rummer de åbne fængsels defensive midler, der fungerer som en slags gardering bag indercirkelns konstruktive sikkerhedsmidler. Den mørkegrå ydercirkel illustrerer de ekstraordinære defensive sikkerhedsmidler, som et lukket fængsel er udstyret med.

Det er indlysende, at de åbne fængsler har bedre muligheder end de lukkede for at gøre hverdagen indholdsrig og engagerende for de indsatte. Men de åbne fængs-

ler er også mere afhængige af konstruktive sikkerhedsmidler, da man pr. definition må undvære de mest effektive defensive midler.

IV. SAMMENHÆNG I OPGAVERNE

Den traditionelle opfattelse går ud på, at fængslerne har to hovedopgaver, sikkerhedsopgaven og serviceopgaven (undertiden noget misvisende kaldet "behandlingsopgaven"), som er i indbyrdes modstrid, idet det hævdes, at løsningen af den ene opgave modarbejder løsningen af den anden. Ideen om konstruktiv sikkerhed bryder radikalt med denne opfattelse, idet den går ud på, at der er en indre sammenhæng i opgaveløsningen derved, at sikkerhedsopgaven ikke modarbejdes, men tværtimod lettes ved løsningen af serviceopgaverne.

Humane forhold, social støtte og hjælp etc. har tidligere i historien haft karakter af *redskaber* i bestræbelserne på at sænke recidivprocenterne. I dag er humanitet, normalitet, etc. vigtige *mål i sig selv* i fængselsarbejdet. Men bevidstheden om, at de tillige indirekte er nyttige elementer for opnåelse af god sikkerhed, er

vigtig. Dette gælder ikke blot sikkerhed mod undvigelse, men også sikkerhed mod ordensbrud og kriminalitet, bl.a. narkotikakriminalitet, vold og trusler mod medindsatte og personale, samt sikkerhed mod selvmord.

Blandt de vigtigste ingredienser for straffuldbyrderen, når det gælder om *samtidigt* at fremme løsningen af både sikkerheds- og serviceopgaverne, må nævnes *normalitet* og *empati*:

- *Normalitet* betyder i denne sammenhæng tilpasning af de indsattes vilkår under frihedsberøvelsen til normale vilkår for borgere i Danmark. Det er ikke blot i sig selv et servicemål at fjerne flest mulige begrænsninger i den indsatte muligheder for at fungere som en almindelig samfundsborger og være i kontakt med livet uden for fængslet. Det er også en klar fordel i sikkerhedsmæssig henseende. Jo bedre det lykkes at neutralisere frihedsberøvelsens skadevirkninger og modarbejde prisoniseringen, des mindre fjendtligt må den indsatte antages at opfatte fængsels-systemet, og des mindre påtrængende vil risikoen for undvigelse mv. være.

- *Empati* betyder evnen til at leve sig ind i andre menneskers sociale roller og holdninger. Hvis man skal yde tilfredsstillende service for andre mennesker, og hvis man skal kunne forudsige andre menneskers reaktioner, er det vigtigt at have evnen til at forholde sig empatisk til disse mennesker. På alle planer – det politiske, det administrative og det praktiske – er det derfor vigtigt, at beslutningstagerne er i stand til at leve sig ind i de indsatte situation. “Hvordan skal vi behandle *dem*?” plejer spørgsmålet at lyde med tanke på de indsatte. Ofte burde vi i stedet spørge: “Hvordan ville *jeg* som indsat opleve denne praksis, denne afgørelse – eller denne tilværelse?” Eller: “Ville jeg acceptere, at min far/datter/bror som indsat blev behandlet på denne måde?” Et tilsvarende tankeeksperiment bør indgå som en integreret del af hverdagen for beslutningstagere/medarbejdere på alle planer i enhver kontrol- og serviceinstitution, fx toldvæsen, politi, sygehuse, transportselskaber, kommunale instanser – og fængsler.

Adresse: Fængselsinspektør Hans Jørgen Engbo
Statsfængslet i Jyderup
Søbæksparken 136
DK-4450 Jyderup